

SILVIA
GRÁCOVÁ

ŠŤASTIE
TAKMER
NA DOSAH

MARENČIN PT

Šťastie takmer na dosah

Silvia Grácová

**Šťastie
takmer
na dosah**

MARENČIN PT

Copyright © Silvia Grácová, 2023
© Marečín PT, spol. s r. o., Bratislava, 2023
Jelenia 6, 811 05 Bratislava
marecin@marecin.sk www.marecin.sk
Cover © Marečín Media, 2023
Layout © Marta Blehová, 2023
1001. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-569-1125-9 (viaz.)
ISBN 978-80-569-1126-6 (ePDF)
ISBN 978-80-569-1127-3 (ePub)

Máj

Kým spolu Luke a Anna začali žiť, poznali sa dva dni. Teda, presnejšie povedané, jeden deň a dve noci.

On mal čerstvých štyridsať, doma v Chicagu manželku a úspešnú kariéru ako architekt vo vlastnom ateliéri. Ona mala čerstvých dvadsať, bola v prvom ročníku na univerzite, hlavu mala v oblakoch, mala more snov a nič viac. Dalo by sa povedať, že každý mal to, čo ten druhý potreboval. Jedného májového večera sa ich obežné dráhy, ktoré krúžili v celkom iných galaxiách, prešli a oni sa stretli. A aj keď sa nepoznali, oboch ich súčasne prepadol podivný pocit déja vu. Annu taký literárny, keďže študovala francúzsku filológiu, Luka taký prozaičkejší, keďže už v živote dosť zažil. Napriek tomu sa utápal v jej hlbokých zelených očiach, čo svietili z jej bledej tváre, a výrazný červený rúž im dodával ešte viac života. Keď k nej podišiel, takmer pustila z ruky všetky bulletiny, ktoré ponúkala návštevníkom divadla, a utopila sa v jeho zamatovom hlase a šviháckom úsmeve. Spýtal sa jej, či je dnešné predstavenie dobré. Videla ho vyše dvadsaťkrát, takže sa k tomu dokázala fundovane vyjadriť. Prispel k tomu aj fakt, že fanaticky milovala divadlo. Povedala, že v programe sú aj lepšie kúsky, ale ani tento v zásade neurazí. Zasmial sa a povedal, že už je tu za dva týždne štvrtý raz a nerozumie, ako je možné, že si ju dosiaľ nevšimol. Ani

ona si ho nevšimla a to bolo tiež prekvapujúce, lebo meral určite vyše meter deväťdesiat a muži väčšinou do divadla nechodili sami. Muži tu boli zvyčajne smutné obete svojich kultúry chtivých nežných polovičiek.

Zazvonil gong, ktorý ohlásil začiatok predstavenia, a Anna ustúpila, aby zavrela dvere do sály. Vtom sa k nej Luke otočil a povedal, že nemôže odísť, kým mu ona nedá svoje telefónne číslo. Namiesto papiera vytiahol z vrecka svoj pas, čo Annu rozosmialo, a vytrhla kúsok strany z knihy hostí a perom mu rýchlo načmárala svoje krstné meno a telefónne číslo.

S úsmevom si ho vložil do vrecka a Anna za ním zavrela dvere.

Po začiatku predstavenia odišla a myslela, že sa tento záhadný muž neozve. Nevedela o ňom nič, dokonca nepoznala ani jeho meno. Avšak o desiatej večer, keď sa predstavenie skončilo, jej prišla správa z neznámeho čísla, že mala pravdu a sú aj lepšie divadelné hry. A teda ak je za, mohla by ísť s ním do Národného na jednu komédiu. Podpísal sa menom Luke.

Anna váhala asi tridsať sekúnd, ale v mužsko-ženskej oblasti jej zúfalo chýbali akékoľvek skúsenosti, tak pravdivo napísala, že rada pôjde. A tak zrazu mala rande na zajtrajší večer.

Cez deň sa učila na jednu z dvanástich skúšok, ktorá na ňu čakala budúci týždeň, a vonku lialo ako z krhly. Na električku šla v bielo-čiernych šatách a pekných lodičkách, do ktorých jej príšerne zatiekla voda. Anna zvažovala, že by šla v gumákoch, ale nechcela ísť za sedliačku s lodičkami v kabelke, a tak radšej pretrpela skrehnuté prsty na nohách.

Luke sa chystal vo svojom bratislavskom byte, kde už nemal ani len zrkadlo v predsieni. Posledné, čo mu ostalo,

bola kuchynská linka, práčka v kúpeľni, starý gauč v obývačke a matrac v spálni. A ešte jeden kufor s oblečením. Oblek nemal, a tak dúfal, že košeľa bez saka aj bez kravaty nebude celkom faux pas. Vylepšil to aspoň najdrahšími lístkami a faktom, že prišiel o dosť skôr, pre prípad, že by nemal kde zaparkovať, keďže sa po desiatich rokoch života v Amerike už takmer v Bratislave nevyznal a každý rok ako ušomraný dôchodca sledoval premeny mesta, kde toľké roky žil.

Každopádne stál pred vchodom, čakal a nechápal, ako mohol osloviť dievča, ktoré bolo očividne o toľko mladšie, že ešte ani nebolo celkom ženou, možno len tak niekde na pomedzí dievčaťa a ženy.

Keď ho Anna zbadala, nesmelo sa usmiala a ani nevedela prečo, zrazu chcela v tých lodičkách pôsobiť ako krásna žena. Z diaľky si ho obzerala a dúfala, že jej nevyklízne hlúpa otázka, koľko má vlastne rokov. Ale až tak veľmi ju to netrápilo. Vedela, že je to o dosť viac, než má ona sama, ale vedela aj to, že je to najkrajší chlap, akého kedy videla. Vysoký, čiernovlasý, všetky črty tváre spolu pekne harmonizovali. Očividne pravidelne cvičil, lebo pod košeľou bolo vidno pekné prsné svaly aj svaly na rukách.

Usmial sa na ňu, keď k nemu pristúpila. Nedotkol sa jej, nepobozkal ju dokonca ani na líce.

„Pôjdeme?“ opýtal sa, a tak vošli. Luke si pripadal trošku nemiestne s takým mladým dievčaťom, ale zároveň pocítil hrdosť sám na seba. Anna vyzerala mierne rozpačito, čo prisúdil ich vekovému rozdielu a tomu, že sa zrazu hanbí.

Nevedel však, že Anna má za sebou len platonické lásky a samé nepodarené prvé rande a že už je z toho všetkého dosť znechutená. Tým všetkým myslela hlavne samu seba,

lebo nedokázala odhaliť príčinu svojho vzťahového neúspechu a cítila sa, ako keby mala nejakú nepeknú chorobu, ktorá ju priradila v dvadsiatich rokoch do kategórie nedobrovoľne nezadaných, a v jej prípade panien.

Komédia to bola naozaj dobrá, každý bol každému neverný, ale nakoniec sa na nič z toho neprišlo, a spôsob, akým sa to podarilo, donútil Annu smiať sa. Avšak počas celého deja sedela ako na trňoch, s nohami pevne pritisnutými k sebe, a sledovala, či Luke pod vplyvom humorných sexuálnych narážok nenatiahne ruku k jej kolenu alebo inam. Tak dopadlo jedno z jej nepodarených rande v kine, kde sa jej chlapec spýtal, či to neskúsia v tme, a keď povedala nie, tak sa spýtal, či teda radšej na záchodoch. Anna ani neľutovala, že nevidela koniec filmu.

Luke mal ruku celý čas nenútené prehodenú na opierke medzi nimi a nevedel, čo s ňou robiť. Dokonca ani nevedel, kam sa uberá tento večer.

Anna a Luke vyšli z divadla na čerstvý vzduch. Vonku konečne nepršalo.

„Nezájdeme na drink?“ navrhol naoko uvoľnene.

„Môžeme.“

Zapadli v malom rušnom bistre v centre a uchytili si pre seba posledný vysoký stôl s dvoma stoličkami. Objednali si víno a vtedy sa to začalo.

Anna rozprávala úprimne a slová z nej tiekli celkom prirodzene. Z nejakého neznámeho dôvodu mala pocit, akoby sa rozprávala s dávnym priateľom, ktorému môže povedať, čo si myslí, a nemusí rozmýšľať nad slovami.

Luke počúval a rozprával a cítil, že ho po dlhšej dobe niekto počúva, že ho niekto skutočne vníma a že niekomu pripadá zaujímavý. Anna rozprávala o práci v divadle,

skúškach, s ktorými sa borila, o plánoch na leto, a Luke jej opisoval život za oceánom, niečo málo z práce a veľa z ciest okolo sveta.

Uchvátila ho žiara v jej očiach, keď mu hovorila, že sníva o živote v Paríži, o prechádzkach v záhradách, múzeách, o divadlách, o túlení sa v Latinskej štvrti a vyjedaní sladkého pečiva.

Annu fascinovalo, koľko zo sveta videl, kde žil, čo tam zažil, ochutnal, a dúfala, že snád' aj na ňu raz čaká niečo také.

Povedal jej, že doma má ženu, s ktorou im to príliš neklape, a že to bude asi tým, že si ju zobral, aj keď ju neľúbil. A dodal, že sa sem vrátil posledný raz pozrieť dávnych priateľov a rodinu – a predať byt, ktorý si dosiaľ nechával.

Annu prekvapivo zmienka o manželke nešokovala, aj keď si všimla, že Luke obrúčku nenesie. Hlbšie neanalyzovala, čo tu teda robí s ňou. Každý nech sa stará o seba a svoj život, ktorý beží a aj bude bežať v celkom odlišných dráhach. Keď spolu sedeli za stolom, celkom stratili pojem o čase. Za oknami už bola dávno noc, a oni si to všimli až teraz.

„Už by som mala ísť domov.“

„Naozaj to chceš?“

Anna to nechcela, ale vedela, že doma na ňu čakajú. Povedala, že šla do divadla s kamarátkou, čo nebolo nič nezvyčajné. Povie, že sa zarozprávali, a preto prišla neskoro.

Luke zaplatil a povedal, že je tu autom a zavezie ju.

V polovici ulice jej prstom prešiel po chrbte ruky. „Smiem ťa pobožkať?“ spýtal sa a sám sa začudoval, že ozaj čakal na jej dovoľenie. Nikdy sa to žiadnej ženy nespýtal.

Anna prikývla a on si len priložil pery na tie jej. Žiadne

prudké dobývanie. Avšak Anniným telom preletela aj pri tom letmom, takmer nevinnom dotyku elektrina. To sa jej ešte nikdy nestalo. S očami dokorán sa naňho pozrela.

Luke sledoval jej tvár bez dychu, akoby práve odbehol maratón. Nechápal, čo sa to deje.

„Pod' ku mne,“ povedal, a tentoraz sa nepýtal.

Anna chcela, a to veľmi, telo a srdce ju ťahali a mozog brzdil. Chytila ho za ruku a on zastal.

„Ja som ešte s nikým nespala,“ povedala priamo a cítila červeň stúpajúcu do líc.

Luke ostal zaskočený a pozeral do jej nádhernej tváre. Hľadal náznak klamstva, aj keď nevedel, prečo by si toto vymyslela.

„Teraz ťa chcem ešte viac,“ zašepkal napokon na jej perách, lebo ju nedokázal nepobozkať.

Držal ju za ruku a šli mlčky k jeho autu. Zastavili na pumpe a on vybehol kúpiť kondómy.

„Ani vo sne by mi nenapadlo, že sa dnešný večer skončí takto,“ dodal ospravedlňujúco.

Anna sedela na sedadle spolujazdca a sledovala nočné mesto za oknom. Pripadala si, akoby sledovala film, akoby jej duša neobývala jej telo, ale vznášala sa vo vzduchu a sledovala celé dianie zhora.

Luke s istotou šoféroval ľavou rukou, pravú dlaň mal s ľahkosťou položenú na jej stehne.

Zaparkoval pred bytovkou, otvoril dvere na jej strane auta a natiahol k nej ruku.

„Stále čakám, že si to rozmyslíš. Rozmyslela si si to?“

„Vedela som, čo robím, keď som súhlasila,“ povedala Anna a samu ju prekvapila rozhodnosť v jej hlase. Ešte viac

ju prekvapovalo, že si bola celkom istá, čo sa o chvíľku stane, a vykročila tomu v ústrety rozhodným krokom.

Spôsob, akým príde o panenstvo, sa v jej úvahách objavoval už niekoľko rokov a vždy to bolo s niekým, koho bude milovať, koho bude dobre poznať, kto bude predtým jej frajerom, tým pádom pravdepodobne jej rovesníkom, možno spolužiakom. V žiadnom sne nefiguroval muž o toľko starší, ženatý a vlastne cudzí, o ktorom nevedela nič, len to, ako sa pri ňom cíti.

Luke ju držal za ruku a presviedčal sa, že to nerobí preto, aby mu neušla. Nechápal, ako sa zvrtol dnešný večer, že nakoniec nešiel domov sám, že šiel práve s ňou.

Láska mu nikdy veľa nehovorila. Na strednej si myslel, že je zaľúbený, ale mal vtedy len pätnásť. Čo vie človek, a hlavne chlapec, v tom veku o láske. A on sa skoro naučil, že láska a sex sú dve celkom odlišné veci, a ani otázkou partnerskej vernosti sa príliš nezapodieval.

Svoju ženu nikdy prevratne nemiloval, ostala s ním dosť rokov, a keď šiel na druhý koniec sveta, pred cestou sa oženil, aby to tam mali jednoduchšie. Milenky mal predtým aj potom. Pováčšine bezmenné ženy na jednu noc na služobných cestách či náhodné tváre z barov. Nič sa nepýtali, on sa nič nepýtal. Sex bol spôsob vypustenia energie, ktorému sa mu doma celé mesiace nedostávalo. A zrazu stál vo výfahu, za ruku držal toto krásne dievča a viedol ho k sebe domov. Stále hľadal pochybnosti v Anninej tvári a na vlastné prekvapenie sa mu ul'avilo, že ich tam nezbadal.

Otvoril dvere a vpustil ju dnu. Zasvietil a nahý byt sa ukázal v celej svojej kráse.

„Byt je na predaj, pozajtra odlietam,“ dodal na vysvetlenie.

„Posteľ snád' máš,“ zasmiala sa.

„Ako sa to vezme,“ prehodil so smiechom. „Obývačka je vpravo. Dáš si niečo na pitie?“

„A čo máš?“

„Asi len vodu a vodku.“

„Voda stačí.“

Vrátil sa s dvoma pohármi vody a prisadol si k nej na gauč. Otočila sa k nemu tvárou a on sa rozhodol, že už to ďalej nezvládne naťahovať. Dlaňou ju pohladil po líci a naklonil sa k nej. Pobožkal ju o poznanie nástojčivejšie než vonku. Anna sa mu hneď poddávala a jej telo sa mu roztekalo pod prstami. Vyzerala nasmelo, ale rozhodne.

Anna bola rada, že aspoň jeden z nich vie, čo robíť, a vzhľadom na jeho vek má určite početné skúsenosti a nepadne to ako príbeh kamoškinej kamošky, ktorá to so svojim frajerom napokon zabalila, lebo sa nevedel trafiť, a nakoniec sa im nič nepodarilo.

Luke ju podmanivo bozkával, z pliec jej stiahol sako a prstami pohládzal krk. Annu zalievala túžba a nevedela sa dočkať, čo bude ďalej. Cítila sa ako zvedavá školáčka v prvý deň školského roka. Luke sa k nej natiahol a zobral ju do náručia. S perami na tých jej ju preniesol do spálne.

Anna zaregistrovala matrac na zemi v prázdnej izbe a zasmiala sa. Luke ju zložil na zem a rozopínal jej zips na chrbte. Z pliec jej zosunul šaty nižšie, až sa celkom zviezli na zem a ona stála prvý raz pred mužom len v spodnej bielizni.

Anna natiahla ruky k jeho košeli a po jednom začala rozopínať gombíky. Postupne odhaľovala pevnú hrud' pokrytú čiernymi chlčkami, ktoré v tenkom pásiku končili v nohavičiach.

Luke sa načiahol k opasku a rozopol sponu, za ňou aj nohavice, ktoré si stiahol dolu. Očami blúdili po sebe navzájom. Luke pozeral na jej čiernu čipkovanú podprsenku, na malé a určite pevné prsia, ktoré sa črtali v košíkoch, na hrudný kôš, ktorý sa rýchlo nadvihoval, ploché brucho a lem nohavičiek, ktoré ukrývali miesto, kam ešte nikto nevstúpil. Pritisol sa bližšie k nej a jedným šikovným pohybom jej rozopol podprsenku a pustil ju na zem.

Mlčky sa spolu zviezli do postele. Luke po krivke krku došiel až k jej prsiam. Bradavky jej stáli a priam volali, aby ich vzal do úst. Anna vzdychla a ten zvuk rozochvel celé jeho telo. Nechcel sa ponáhľať, aby jej doprial čas. Chcel, aby to bolo pekné aj pre ňu. Cítil, ako sa jej telo pod jeho dotykmi napína a snaží sa kopírovať to jeho, ako k nemu pritláča panvu, akoby ho volala k sebe, do seba.

Stiahol jej nohavičky a sebe boxerky. Videl, ako po ňom skúmavo prechádza pohľadom, a to ho nesmierne vzrušovalo. Anna sa ani nechcela tak okato pozeráť, ale povedala si, že toto je v podstate výskum, a keďže sa už nikdy nevidia, nemusí sa na nič hrať.

Luke jej rukou jemne roztiahol stehná a vnoril sa do nej jazykom. Bola do hladka oholená, sladká a neuveriteľne mokrá. Jazykom sa vrátil k jej perám, chcel, aby sa ochutnala. Natiahol si kondóm a oprel sa rukami o matrac, aby na ňu dobre videl. Jemne zatlačil na jej panvu a cítil, ako sa mu cesta rozostupuje.

Anna očakávala bolesť a krv. Zacítila však iba jemný protitlak, ktorý za okamih pomínul, a už vnímala iba jeho pohyby v sebe. Tak to je to, o čom sa toľko rozpráva, píše, o čo sa vedú vojny.